

LOMU SPĒLE
„Dievi un valdnieki”
MEŽA SALAS 2024

PASAULES APRAKSTS

Ciktāl vien sniedzas skats, zemi klāj biezi, grūti caurejami meži, kas mijas ar plašiem purvājiem un nelielām meža pļaviņām. Ir dzirdēts, ka tālās zemēs ir tautas, kas mežos izcirtušas ceļus, pa kuriem var tikt uz priekšu tik ātri, ka zemes šķērsojamas vien dažās dienās. Šeitā nekā tāda nav, vien meža taku līkloči, kas savieno patālu vienu no otras dzīvojošās ciltis. Tamdēļ tās dzīvo savrup, runā ar dažādiem dieviem, atšķirīgi saimnieko, un reti tiekas ar svešiniekiem. Tomēr pēdējos laikos valdnieki arvien biežāk prāto, ka lielākā pulkā dzīve kļūtu vieglāka, varētu paveikt darbus, ko maza cilts nespēj. Taču kā lai cilts acumirkli kļūst liela? Te ir ko prātot...

Dzīve šeit nekad nav bijusi viegla. Medības un zveja ir galvenais iztikas avots, tāpēc cilvēku dzīves ritms pakārtots dabas norisēm. Aukstās sniega pilnās ziemas ir īsts pārbaudījums, kurā glābj ievāktais meža bišu medus un sārto rudens ogu krājumi. Tā nu dievu labvēlība ir svarīgākais, par ko ļaudīm rūpēties, jo tikai tā var izdzīvot cauri grūtībām. Tomēr senā kārtība sāk mainīties. Jaunā valdnieka laikā Saules cilts ir sākusi audzēt pārtiku turpat savu durvju priekšā, pie kam tās esot tik daudz, ka viņi ziemu vairs netur par bēdu. Izvilinājuši bites no mežiem, un nu tās dzīvo turpat, pilskalna pļavās. Ko par to teiks dievi? Tā tomēr ir dievu ieliktais kārtības jaukšana, un dievi jau to nepaciestu...

Platās un bagātās upes tuvums nozīmē ne tikai bagātus lomus. Upe mēdz ienest šo zemju dzīvē gan pierastus, gan pārsteidzošus jaunumus. Tā laiku pa laikam šeit ierodas svešinieki ar saviem aizraujošajiem stāstiem par Lielo Ūdeni aiz upes, tālām zemēm un neparastām ciltīm. Un viņi zina ne tikai stāstus stāstīt. Pret zvērādām un medu svešinieki maina līdzī atvestus brīnumainus saules krāsas (*) rīkus – nažus, cirvjus, bultu uzgaļus un rotas, ne salīdzināmus ar vietējo tautu akmens un krama rīkiem. Ak, cik kārdinoši būtu iegūt mākas pašiem izgatavot šādas lietas! Taču svešinieki nav gatavi dalīties savā noslēpumā ne ar vienu.

Tā laiki ritētu savu gaitu, ja ne notikums, kas šejieniešu vidū turams par neierastu. Saules cilts valdnieka meita Ausma izaugusi, un Staris ielūdzis kaimiņu ciltis uz viņas pilngadības svētkiem. Tik daudz dažādu ļaužu vienuviet! Kas zin, ko no tā gaidīt...

-----
* Bronzas izstrādājumi.

TAUTAS

Saules cilts

Uz lielā kalna, vistuvāk saulei savu apmetni izveidojusi Saules cilts. Kalna galā nesatricināma stāv cilts koka pils, kuras augstās sienas droši sargā tās iemītniekus. Kalns redzams jau no tālienes, tāpēc šos ļaudis kaimiņi pazīst vislabāk. Tā ir čakla tauta, kas labprātāk vāc dabas veltes no saules apmirdzētajām kalna pļavām, nekā dodas

medībās biežajos tumšajos mežos. Šie ļaudis mīl savu plašumu tik ļoti, ka pamanījušies pat izvilināt no meža bites, un ierādīt tām dzīvi cirstu koku baļķos turpat kalna piekājē. Nesaprotamas pūles, un tomēr... Arī upe, mezdama līkumu ap kalnu, bagātina cilvēku dzīvi ar lomiem un medījumu turpat, pie mājām.

Saule šeit ir galvenā, tāpēc tieši to pielūdz ļaudis, un tieši par tās labvēlību rūpējas priesteri. Saules uguns ir siltums un labvēlība, ka liek visam zemē zelt un plaukt. Un ja kādu brīdi uguns no debesīm pazūd, tad to cilvēki aizstāj ar savu uguni uz zemes, lai saules klātbūtne nepārtrūktu ne mirkli.

Mēness cilts

Tikai sievietes...ak vai, kā gan šie ļaudis spēj izdzīvot?! Runā, ka ne vienmēr tā bijis, taču droši to nezina neviens. Šie ļaudis ienākuši šais zemēs no tālienes, vēl vecā Saules cilts valdnieka laikā. Nu var jau būt, ka tur viņiem bijis citādi, taču kā lai to zina? Cilvēks no laba prāta taču neies tuvumā šīm svešajām dīvainēm, kur nu vēl ar tām runās! Un vēl viņas mākot laist ātras un dzelīgas šautras, no kurām neizbēgt. Un naktīs... ko viņas dara naktīs, kad pilnmēness gaismā pāri mežiem no viņu puses dzirdamas skanīgas, bet nesaprotamas dziesmas?! Ļaudis mēļo, ka viņas pieprot varenas burvestības, taču to nu gan neviens uz savas ādas pārbaudīt negrib...

Meža cilts

Mežs ir šīs puses galvenā bagātība. Tas dod gan patvērumu, gan iztiku, gan aizsardzību. Tamdēļ Meža cilts ļaudis ir droši un pārtikuši. Viņi ņem no meža visu, kas dzīvei vajadzīgs, un pat dievi viņiem mīt turpat – mežā. Iespējams tādēļ, ka tā ir pierastāk, iespējams tādēļ, ka tā ir drošāk, bet šie ļaudis nemīl pamest savu mīļoto koku pavēņus, un ja to arī dara, tad cenšas tur atgriezties pēc iespējas drīzāk. Bet varbūt viņiem vienkārši nav vajadzības doties kur citur?

Ziemeļnieki

Tālākās ziemeļu zemes apdzīvo kareivīgi un bezbailīgi sirotāju klani, kurus pārējā pasaule dēvē vienkārši par ziemeļniekiem. Pastāvīgs aukstums, nerimstošie vēji, asinskāri zvēri un garās tumšās naktis ir norūdījušas viņu garu un ķermeni līdz pilnībai. Viņu galvenā nodarbošanās ir sirojumi bagātu laupījumu meklējumos, kuros tie dodas savos ātrajos kuģos, kas ir spējīgi gan šķērsot Lielo Ūdeni, gan iekļūt dziļi iekšzemē, izmantojot upes un ezerus. Katrs ziemeļnieks, gan vīrieši, gan sievietes jau dzimst par karavīru, un sāk mācīties lietot ieroci, tikko to spēj noturēt savā bērna rociņā. Pārējā pasaule uzskata tos par laupītājiem un mežoņiem, lai gan būtībā tie ir diža gara cilvēki, kas par visu augstāk vērtē uzticību un godu. Ziemeļnieks nekad nenodos savējos, nekad nelauzīs doto vārdu slepus. Pārdomāt gan ziemeļnieki mēdz, un ne reti, tā ka pilnībā uzticēties viņiem ir grūti, taču viņi nekad nedarīs to slepus vai ar viltu – vienmēr atklāti, un parasti arī izmantojot to par ieganstu kārtējam karam.

Ziemeļnieku ticība ir daudzdievīga un daudzveidīga. Gandrīz katrs klans pielūdz citus dievus, kas pamatā ir dzīvnieku vai putnu tēli. Vienīgais vienojošais pielūgsmes objekts ir dievs – vilks, kuru par savu senci un pirmtēvu uzskata visi ziemeļnieki. Taču pat šim dievam katrs klans ir devis savu vārdu.

Šais zemēs ziemeļniekus vēl neviens nav redzējis. Par tiem klīst tikai mīklaini nostāsti, un nez kam tad no tā visa ticēt...